

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

Ve KAMER

A R R E S T

nr. 239.318 van 6 oktober 2017

A. 218.605/V-1957

In zake: **KOK** Philippe,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jérôme SOHIER
kantoor houdend te 1000 Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Staatssecretaris voor Wetenschapsbeleid,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel JACUBOWITZ
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

GEERINCKX Tom,
woonplaats kiezend te
9000 Gent
Snoekstraat 86

I. Voorwerp van het beroep

Bij een op 2 maart 2016 ter post aangetekend verzoekschrift vordert Philippe KOK de nietigverklaring van “het ministerieel besluit van onbekende datum houdende de benoeming van de heer Tom GEERINCKX als werkleider (klasse SW2) van de wetenschappelijke loopbaan bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen (conservator van de ‘verzameling recente vertebraten’)”.

II. Rechtspleging

Bij een op 3 mei 2016 ter post aangetekend verzoekschrift heeft Tom GEERINCKX gevraagd als tussenkomende partij in de procedure te mogen optreden.

Het verzoek tot tussenkomst is voorlopig ingewilligd bij beschikking van 21 juni 2016.

De memories van antwoord, van wederantwoord en van tussenkomst zijn regelmatig uitgewisseld.

Erik BOSQUET, eerste auditeur bij de Raad van State, heeft een verslag opgesteld op grond van artikel 12 van de algemene procedureregeling.

Van het verslag is aan de partijen kennis gegeven.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

Bij beschikking van 20 maart 2017 is bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 mei 2017.

Jacques JAUMOTTE, kamervoorzitter, heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Margot CELLI, die *loco* advocaat Jérôme SOHIER verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Diego GUTIERREZ CACERES, die *loco* advocaat Emmanuel JACUBOWITZ verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Erik BOSQUET, eerste auditeur, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behalve wat de rechtsplegingsvergoeding betreft.

Titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is toegepast.

III. Tussenkomst

III.1. Verzoekschrift van Tom GEERINCKX

Bij een op 3 mei 2016 ter post aangetekend verzoekschrift heeft Tom GEERINCKX gevraagd als tussenkomende partij in de procedure te mogen optreden. Hij motiveert zijn belang met het feit dat de bestreden handeling betrekking heeft op zijn benoeming als werkleider (klasse SW2) van de wetenschappelijke loopbaan bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen (conservator van de “verzameling recente vertebraten”).

Het verzoek tot tussenkomst van Tom GEERINCKX is voorlopig ingewilligd bij beschikking van 21 juni 2016.

III.2. Beoordeling

Gelet op het feit dat de verzoekende partij de nietigverklaring vordert van de benoeming van Tom GEERINCKX als werkleider (klasse SW2) van de wetenschappelijke loopbaan bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen (conservator van de ‘verzameling recente vertebraten’), lijkt het vanzelfsprekend dat deze laatste er belang bij heeft in de procedure tussen te komen.

De vordering tot tussenkomst van Tom GEERINCKX wordt bijgevolg ingewilligd in het kader van deze procedure tot nietigverklaring.

IV. Voortbestaan van het belang bij het beroep

IV.1. Standpunten van de partijen

Steunend op de brief van 7 november 2016 waarbij zij aan de Raad van State meegedeeld heeft dat Tom GEERINCKX ontslag genomen had uit zijn ambt, sluit de verwerende partij zich aan bij het verslag van Erik BOSQUET, eerste auditeur, waarin deze laatste stelt dat verzoeker daardoor in de loop van het geding zijn belang bij het beroep verloren heeft.

De verzoekende partij geeft dat eveneens toe in haar laatste memorie.

IV.2. Beoordeling

Overeenkomstig een vaste rechtspraak van de Raad van State moet het belang van verzoeker bij zijn beroep tot nietigverklaring blijven bestaan tot aan de sluiting van de debatten. Indien het gaat om een betwisting die betrekking heeft op een benoemingsakte, volgt daaruit dat, wanneer in de loop van het geding de bestreden betrekking om welke reden ook opnieuw vacant wordt, die vacature de afgewezen gegadigden een nieuwe kans op benoeming biedt, waardoor hun belang bij de nietigverklaring van de bestreden benoeming in de loop van het geding vervalt. De partijen geven dat trouwens toe in hun laatste processtukken.

Aangezien de verwerende partij bij een brief van 7 november 2016 aan de Raad van State meegedeeld heeft dat Tom GEERINCKX ontslag genomen had uit zijn ambt en aangezien zulks niet door de verzoekende partij betwist wordt, moet geconcludeerd worden dat verzoeker bijgevolg elk dadelijk belang bij zijn beroep tot nietigverklaring verloren heeft.

V. Rechtsplegingsvergoeding en kosten

V.1. Standpunten van de partijen

‡AGKRKDEEC-BDAJGBT‡

V - 1957n - 3/8

In haar beroep tot nietigverklaring vordert de verzoekende partij dat de andere partij verwezen wordt in de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding ten belope van het basistarief.

Dezelfde vordering wordt door de verwerende partij geformuleerd in haar memorie van antwoord.

In haar laatste memorie voert de verzoekende partij het volgende aan (vrije vertaling):

“ *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker, doordat de heer GEERINCKX ontslag genomen heeft uit zijn ambt, geen dadelijk belang meer heeft bij zijn beroep, maar er dient nog besproken te worden of de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, te zijnen laste dienen te komen, aangezien in deze zaak niet onderzocht kon worden of zijn beroep gegrond was.

Gelet op het feit dat de kandidaat die door de verwerende partij boven verzoeker verkozen was tamelijk snel ontslag genomen heeft, kan men aannemen dat dit een zeer ongelukkige keuze gebleken is. Verzoeker gaat er terecht of ten onrechte van uit dat dit plotse ontslag misschien wel ingegeven is door het gevoel van de heer GEERINCKX dat zijn beroep aan het eind van deze procedure wel degelijk gegrond geacht zou kunnen worden en dat betrokkene er aldus de voorkeur aan gegeven heeft te voorkomen dat zijn benoeming met terugwerkende kracht vernietigd zou worden...

In meer objectieve zin dient erkend te worden dat er *in casu* in feite geen "in het ongelijk gestelde" partij is, zodat het verantwoord zou zijn dat in voorkomend geval aan geen enkele partij kosten aangerekend zouden worden. In ondergeschikte orde is het zo dat, als de Raad van State zich daadwerkelijk zou aansluiten bij de conclusie van het verslag van de heer eerste auditeur en een rechtsplegingsvergoeding ten laste van verzoeker zou brengen, die vergoeding *in casu* op het wettelijk vastgelegde minimum vastgelegd zou moeten worden.”

De verwerende partij van haar kant merkt in haar laatste memorie het volgende op (vrije vertaling):

“ (...) De rolrechten (200 euro) dienen ten laste van de verzoekende partij te komen, aangezien zij de kosten moet dragen die verbonden zijn aan het indienen van haar beroep tot nietigverklaring.

De verwerende partij verwijst in dat verband naar het verslag van het auditoraat waarin de kosten ten laste van de verzoekende partij gebracht worden.

Die rolrechten kunnen hoe dan ook niet ten laste van de verwerende partij gebracht worden.

(...) Wat meer in het bijzonder de rechtsplegingsvergoeding betreft, vraagt de verwerende partij in hoofdorde dat de verzoekende partij veroordeeld wordt tot het storten van een rechtsplegingsvergoeding.

Doordat de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet verkregen heeft, kan er niet van uitgegaan worden dat de verzoekende partij in het gelijk gesteld is. Aangezien het bestreden besluit definitief wordt wanneer een arrest gewezen is waarbij het beroep tot nietigverklaring verworpen wordt, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in het gelijk gesteld wordt. In casu zijn er geen redenen om het basisbedrag van de vergoeding te verlagen.

In ondergeschikte orde vordert de verwerende partij dat de verzoekende partij veroordeeld wordt tot het betalen van de minimale rechtsplegingsvergoeding (140 euro).”

V.2. Beoordeling

Artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt:

- “ Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.
Na het advies ingewonnen te hebben van de Orde van Vlaamse Balies en van de ‘Ordre des barreaux francophones et germanophone’ bepaalt de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de basisbedragen en de minimale en maximale bedragen van de rechtsplegingsvergoeding, afhankelijk van onder meer de aard van de zaak en het belang van het geschil.
§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:
1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
2° de complexiteit van de zaak;
3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.
Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.
Wanneer meer partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van een of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, is het bedrag ervan maximaal het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken. Ze wordt door de afdeling bestuursrechtspraak tussen de partijen verdeeld.
Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij. De tussenkomende partijen kunnen niet worden gehouden tot de betaling van deze rechtsplegingsvergoeding of ervan genieten.”

De bespreking van die bepaling in de memorie van toelichting bevat onder meer de volgende overwegingen (wetsontwerp houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State, Parl.St. Senaat 2012-13, nr. 2277/1, 24-25):

- “ De voorgestelde bepaling strekt ertoe een gelijkaardig systeem te voorzien als het systeem vastgesteld door het Gerechtelijk Wetboek, waarbij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de mogelijkheid heeft om zelf een uitspraak te doen over de verhaalbaarheid van de advocatenhonoraria. De verhaalbaarheid moet ten goede komen van de partijen die in het gelijk werden gesteld in het geschil, beperkt tot de eisende en verwerende partijen. De tussenkomende partijen kunnen dit niet genieten of kunnen ook niet worden opgelegd tot hun betaling bij te dragen, en dit om de meerkost te vermijden die hun tussenkomst kan betekenen voor de partijen en om niemand te ontraden een beroep bij de [R]aad van State in te dienen. Het gaat ook om de voorspelbaarheid van de kosten van dergelijke procedure. Een partij zal in het gelijk worden gesteld wanneer, onder meer, de overheid haar handeling zal intrekken op basis van een vastgestelde onregelmatigheid in de procedure bij de Raad van State,

indien de gevolgen van haar handeling als gehandhaafd moeten worden beschouwd, bij toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten, indien zij toepassing maakt van de bestuurlijke lus om een administratieve handeling te herstellen of, desgevallend, indien de Raad van State uitspraak dient te doen over de privaatrechtelijke gevolgen van een nietigverklaring. Omgekeerd, om de verliezende partij te bepalen, wordt er alleen rekening gehouden met het hoofdzakelijke en niet met de voorvallen die de procedure zouden kunnen kenmerken (lus, kort geding, ...). De bepaling is gelijkaardig aan de bepaling die door het Gerechtelijk Wetboek is voorzien.”

Ook al is zulks niet uitdrukkelijk bepaald in artikel 30/1, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, volgt uit de opzet van dat artikel derhalve niettemin dat enerzijds de rechtsplegingsvergoeding die aan de “in het gelijk gestelde partij” toegekend kan worden, ten laste van de “in het ongelijk gestelde partij” moet komen en dat anderzijds een tussenkomende partij nooit als een “in het ongelijk gestelde partij” of een “in het gelijk gestelde partij” beschouwd kan worden.

In casu kan de verwerende partij uiteraard niet beschouwd worden als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van het voornoemde artikel 30/1, ook al is het beroep in de loop van het geding zonder voorwerp geworden. Dat het beroep in de loop van het geding zonder voorwerp geworden is, vloeit immers niet voort uit een beslissing van de verwerende partij, maar uit de omstandigheid dat de tussenkomende partij, om persoonlijke redenen waarover de Raad van State zich niet mag uitspreken, ontslag genomen heeft uit het ambt waarin zij benoemd was, welke benoeming net datgene was dat door de verzoekende partij bestreden werd. Hoewel de verzoekende partij uiteindelijk in het gelijk gesteld is doordat de door haar bestreden handeling geen gevolg meer heeft, aangezien de tussenkomende partij in de loop van de procedure ontslag genomen heeft, blijkt uit de processtukken echter niet dat de verwerende partij uitdrukkelijk of impliciet maar zeker toegegeven zou hebben dat bij de totstandkoming van de handeling sprake zou zijn geweest van enige onwettigheid of dat in dit stadium van het onderzoek van het beroep op haar enig vermoeden van onwettigheid zou kunnen rusten. Aangezien de verwerende partij bijgevolg niet beschouwd kan worden als de “in het ongelijk gestelde partij” in de zin van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan ze niet veroordeeld worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de verzoekende partij. Doordat het beroep tot nietigverklaring verworpen dient te worden omdat de verzoekende partij haar belang bij het beroep in de loop van het geding verloren heeft, dient zij evenwel, in de zin van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, beschouwd te worden als de partij die in het kader van dit beroep in het ongelijk gesteld wordt, terwijl de verwerende partij beschouwd dient te worden als de partij die in het gelijk gesteld wordt. De handelswijze van de tussenkomende partij in deze zaak, welke partij krachtens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet veroordeeld kan worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding en op welke partij de regeling die bij die bepaling ingesteld is, overigens niet van toepassing is, kan

evenmin in aanmerking genomen worden met het oog op het verlagen van het door de verwerende partij gevraagde basisbedrag van 700 euro.

Bijgevolg dient aan de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toegekend te worden die ten laste van de verzoekende partij komt en bepaald wordt op het basisbedrag van 700 euro, en dient de verzoekende partij, om dezelfde redenen als die welke hiervoor uiteengezet zijn, verwezen te worden in de kosten, met uitzondering van de kosten betreffende de tussenkomst.

**OM DIE REDENEN,
BESLIST DE RAAD VAN STATE:**

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst ingediend door Tom GEERINCKX wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

Aan de verwerende partij wordt een rechtsplegingsvergoeding, bepaald op het basisbedrag van 700 euro, toegekend die ten laste van de verzoekende partij komt.

De overige kosten, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij ten belope van 200 euro en van de tussenkomende partij ten belope van 150 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de
Ve kamer, op zes oktober tweeduizendzeventien door:

Jacques JAUMOTTE,
Jan CLEMENT,
Pascale VANDERNACHT,
Gregory DELANNAY,

voorzitter van de Raad van State,
staatsraad,
staatsraad,
hoofdgriffier.

De Hoofdgriffier,

De Voorzitter van de Raad van State,

Gregory DELANNAY.

Jacques JAUMOTTE.